

A Hét

t á r s a d a l m i h e t i l a p

»Le a rendőrséggel!...«

Néhány észrevétel, amely elégtétel-szolgáltatás is akar lenni egy sorozat igazságtalan rendőrtámadás miatt

A legutóbbi uccai tüntetés kakofóniájában élesen hasított bele egy kiáltás: Le a rendőrséggel... Sok mindenféle megjegyzést, abugolást és fujolást hallottunk az elmúlt évek tüntetése során, de ilyent, amelyik ennyire fejbe sujtott volna minden jóérzésű, rendben bízó és a rendőrséget a megközelíthetetlen kötelességteljesítés piedesztáljára emelő polgárt csak a forradalmak idején, a szomorú emlékü 1918–19-es esztendőkhöz hallhattunk.

Rendőroket köpködtek le és fujoltak. Olyanokat, akik végigszenvédtek a háború borzalmait, akik négy pokoli éven keresztül dübörgő meneteléssel járták a halál országútját, akik életükkel és otthon talán nyomorgó-családjukkal nem törődve küzdöttek azért a darab földért, amelyre egyszer majd visszatérve, büszkén mondhatják: ezért véreztünk.

Egyikük sem gondolt arra, hogy ezt valaha is elfelejtik, akik ezen a földön születtek, vagy születnek. Vagy azok merjék megfujolni őket, akik a löporfüstös, mérgezőgázos, halálaratáskor napsugaras, üde-zöld füves mezőkön játszadoztak.

Akik néhány nappal ezelőtt ezeket a rendőroket emberi mivoltukban bántottak meg, akkor még gondtalan apróságok voltak. Ők nem tudhatják, hogy mi volt a háború négy éve. Ezért meg kellene bocsátani nekik. Csakhogy itt, a szemük előtt játszódtak le olyan események, amelyekről tudomással kell bírniok, amit nem felejtethnek el és amiért a rendőrt tisztelniük kell.

Nem hiszem, hogy a tüntetők között ne lett volna olyan, aki legalább egyszer nem látott az uccán összeesett éhező embért. Ne szorult volna össze a szíve, amikor az az ájultságából feldőzsölt szerencsétlen, sápadtan, lázban égő szemekkel enni valóért esdekelt. A rendőr pedig — akit igazán nem lehet a mamutfizetésű állami alkalmazottak közé sorolni — kigombolta kabátját, legbelsőbb zsebéből előszedte néhány filért tartalmazó erszényét, hogy tejet és kenyeret vegyen az éhezőknek.

Hátha éppen ezt a rendőrt fujolta meg a forróvérű tüntető...

Láttam rendőrt, aki szakadó esőben négy órán keresztül ázott az Oktogon tér közleke-

désénél. Állt mozdulatlanul, mint a kötelességteljesítés élő szobra. Csak egyszer hagyta el helyét. Egy idősebb asszony ernyővel a kezében jött fel a földalattitól, a másik oldalra akart átmenni és elcsúszott. A matrona homlokát a járda szélébe ültette. A rendőr odafutott a szerencsétlenhez, karjaiba emelte, egy kapu alá vitte és zseb-kendőjével akarta a vérzést elállítani. A zsebéből kivett kendő csurom víz volt. Mégis jó szolgálatot tett. Talán annak a fiatalembernek édesanyján segítette a rendőr.

Hátha éppen ezt a rendőrt fujolta meg a fiatalok, tüntető...

Soha nem felejttem el, talán négy évvel ezelőtt történt egy szörnyű hideg délután. A rendőr kifagyva, sápadtan állt a posztján. Kékre vált az arca, foltozott fehér ruhában ment el mellette egy fiú. Rossz volt rá nézni. A rendőr megszólította, beritte egy kapu alá. Néhány perc múlva együtt jöttek onnan ki. Megkérdeztem a vászonruhást, hogy mit akart a rendőr? Az agyonfagyott, aki beszélni is alig tudott, egy cédulát vett ki a zsebéből ezzel a szöveggel:

„Kedves feleségem! Adjál teát soraim átadójának és a barna ruhámat, amit a szabóhoz akartunk küldeni.

Sokszor esőkol férjed, István.“
Hát ha éppen ezt a rendőrt fujoita meg a hevesvérű tün-
tető... B. T.

Zilahy István ügyvéd lesújtó véleménye a zsidók üzleti érzékéről, az érdek-házasságukról és a »schadchenekről«

A Kamara fegyelmi tárgyalásán az ügyvédi tisztességbe ütköző cselekménnyel vádolt Zilahi István ünnepélyes bocsánatkérése után megszüntették az eljárást.

Jogászai körökben nagy fel-tűnést keltett az a különös fe-gyelmi ügy, amit az Ügyvédi Kamara, mint fegyelmi ható-ság indított dr. Zilahy István fővárosi ügyvéd ellen, aki egy polgári per ítélet ellen beje-lentett írások fellebbezésében

szokatlan és megdöbbentő kritikát gyakorolt a zsi-dókról, a házasságról, de legfőként az érdekházas-ságokról, amelyeket — sze-rinte — „nem az égben, hanem a földön, a vagyon arányában köttetnek“.

Néhány héttel ezelőtt hirde-tett ítéletet a budapesti tör-vényszék ugyanis abban az ér-dekes perben, amit egy fővá-rosi orvos elvált felesége indí-tott jutalékmegfizetése iránt egy nőismerőse ellen. A kere-set szerint az orvos feleségét felkérték, hogy szerezzen meg-felelő pártit egy eladó lány számára s abban az esetben, ha a házasság létrejön, úgy ő a hozomány arányában meg-kapja a maga jutalékát. Ez volt a kereset petituma. A tör-vényszéken az új házasság az-zal védekeztek, hogy ők soha-sem adtak felperesnek ilyen megbízást, tehát

az orvos feleségének köve-telése alaptalan.

Ezenkívül erkölcselen is, mi-után a házasság közvetítéséért senkinek sem áll jogában sem-minemű ellenszolgáltatást kö-vetelni. A törvényszék kimond-

ván a *turpis causa* esetének fennforgását,

felperest keresetével eluta-sította.

Az ítélet ellen az orvos el-vált feleségének jogtanácsosa, dr. Zilahy István fellebbezést nyújtott be, amelyben foglal-kozott a zsidó felekezeti kérdés-sel és megállapította, hogy

a zsidók különös érzékkel berendezett egyedei a tár-sadalomnak és a házassá-guk nem más, mint a va-gyoni értékek egyesítése és a személy sem fontos, de viszont annál számotte-vőbb az érdekelt felek va-gyoni állapota

és mindezekből megállapítható, hogy a zsidók a házasságot pusztán egy jogügyletnek te-kintik, ebből eredően arra lehet következtetni, hogy felperesnek törvényszerűen jár az „üzlet“ után támasztott jutalékköve-telése.

— A vallás a házasságnak — írta Zilahy dr. — nem ad erköl-csi alapot, sőt leronítja a há-zasság magasabb erkölcsi jel-legét s nem vitás, hogy a zsi-dók érdekházasságának legna-gyobb részét az úgynevezett „schadchenek“ hozzák létre, akik méltán követelik a provi-ziót.

A fellebbviteli bíróság Zilahi érvelése ellenére is helyben-hagyta az elutasító ítéletet, ez-zel azonban az ügy még koránt-sem zárult le, mert alperes ügy-védjének feljelentésére a buda-

pesti Ügyvédi Kamara, mint fegyelmi hatóság, megindította az eljárást Zilahi István dr. ellen.

Gerlóczy Endre dr. ügyész vádirata értelmében az elmúlt napokban tárgyalta a fegyelmi hatóság az ügyvédi tisztesség-be ütköző cselekménnyel vádolt Zilahy István dr. ügyét, aki a főtárgyaláson védekezésül csak annyit mondott, hogy „ezt a fellebezést nem ő szerkesztette, de miután az ő irodájából szár-mazik — noha annak tartalmát nem teszi magáévá — vállalja a felelősséget.“

Gerlóczy Endre dr. ügyész és Taubner Géza dr. védők felszó-lalása után Zilahi István kije-lentette, hogy

az inkriminált kitételekért ünnepélyes bocsánatot kér, megköveti az ügyvédi kart és őszinte sajnálkozását fejezte ki a történetek felett, annál is inkább, mivel meggyőződött arról, hogy a fellebbezésében használt ál-lítások nem felelnek meg a valóságnak, de szolgáljon mentségére, hogy nem szán-dékozott senkit sem meg-sérteni.

Minthogy a kamarai ügyész Zilahinak ezt a bocsánatkéré-sét elfogadta és a vádat elej-tette, Bartók Ferenc dr. elnök ennunciálta, hogy

a fegyelmi bíróság Zilahy István dr.-ral szemben az eljárást megszüntette.

Ezzel véget ért a különös és szokatlan hangú periratból ke-letkezett bünvádi eljárás s el-ült a vihar a felekezeti-pohár-ban.

VIGYÁZZ
mert nem minden
fémtisztító
SIDOL

Linder Béla részére egy földbirtokot és több százezer pengőt ítél meg a bíróság

A Károlyi kormány volt hadügyminiszterének felesége megnyert egy évek óta huzódó pert

Az októberi forradalom volt hadügyminisztere, Linder Béla, aki évek óta Belgrádban él, most váratlanul nagy vagyonhoz jutott. A Károlyi-kormány volt hadügyminiszter, aki azal vált hírhedtté, hogy 1918 októberében kijelentette: „*Nem akarok többé katonát látni!*”, Pécs megszállása alatt — mint ismeretes — a szerbek alatt vállalta a város polgármesteri állását,

Pécs kiürítése óta pedig Belgrádban él és szinte egyedüli jövedelme az a polgármesteri nyugdíj, amit szolgálatai fejében a szerbek még ma is folyósítanak neki.

Igy az októberi forradalom hadügyminisztere most váratlanul jutott hosszú évek óta folyó pereskedés után tekintélyes vagyonhoz.

A pert Linder Béla felesége indította annak idején első férjének édesanyja ellen. Linder né első férje néhai Bunyi Gyula zombori földbirtokos volt, aki még a háború előtt annyira eladósodott, hogy fiktív adás-vételi szerződéssel rendezte a birtok adósságait és másra ruházta földbirtokát, hogy azt megmentse a hitelezők elől. A látszólagos szerződést anyjával, özv. Bunyi Lajosné, született Ivankovics Jankával kötötte, aki kötelezte magát arra, hogy 25.000 koronát azonnal kifizet fia számára, apanázst is biztosított fia családja számára. Később azonban

nézeteltérések merültek fel fiú és anyja között és Bunyi Gyula beperelte édes-

anyját. Közben Bunyi meghalt és özvegye a szerb származású Predragovics Romana, Linder Bélához ment feleségül.

Amikor Zombor szerb megszállás alá került, Linder Béláné felhasználva férje összeköttetéseit, felújította néhai férjének perét volt anyósa ellen, követelve a *Bunyi-család százötven hold kiterjedésű birtokát, értékes zombori házat és a vagyon egyéb tartozékait* a maga, illetve fia, Bunyi Béla részére. Ez a per évekig húzódott, Linderné hivatkozott arra, hogy anyósa nem teljesítette a feltételeket és hogy az adásvételi szerződés csak azért jött létre, hogy megmentse a birtokot az árverés elől. Özvegy Bunyi Lajosné tagadta ezt és kijelentette, hogy valóban szabályszerűen megvásárolta a földbirtokot, amelyen nagyrészt beruházásokat is eszközölt. Linderné kérte a zombori törvényszéket, hogy hallgassák ki dr. Patrovics Iván budapesti ügyvédet, aki annak idején a szerződést készítette.

Az ügyvédet diplomáciai megkeresés útján Budapesten ki is hallgatták és vallomásaiban igazolta, hogy a szerződés valóban fiktív volt, mert annak csak vagyonmentés volt a célja.

Ennek alapján Linderné fenntartotta a szerződés megsemmisítésére vonatkozó keresetét és kérte a törvényszéket, kötelezze özv. Bunyiné többmillió dinár döntött a perben végső fokon az újvidéki Kúria, kimondva ítéletében, hogy

özv. Bunyi Lajosné köteles a földbirtokot és zombori házat, valamint a családi vagyon egyéb tartozékait Linder Bélánénak, illetve fiának, Bunyi Bélának visszaadni.

A semmitőszéki döntés után az iratok most visszakerültek a zombori törvényszékhez, amely a kártérítés kérdésében hoz majd döntést. Miután azonban már jogerős ítélet van arról, hogy a vagyon Linder Béláné illeti meg, kétségtelen, hogy a több százezer pengőre rúgó kártérítést is megítéli a bíróság Lindernének és így a Károlyi-kormány volt hadügyminisztere meglepetésszerűen nagy vagyon birtokába jut.

Több tárgyalás után most kártérítés megfizetésére is, azon a címen, hogy az ingatlanokat ő használta és jövedelmüket élvezte.

HANGLI
SÖRÖZŐ
VIGADÓ ÉPÜLET

Báthy István iparművész
tervei szerint, magyar
stylusban berendezve

MEGNYILT

Villásreggeli
Ebéd
Vacsera

Rónai Testvérek

Miklós Andor

A magyar ujságfejedelem haláláról az egész világ sajtója megemlékezett. A megbecsülés és a szeretet mindennél jobban világító gyertyalángjainak fényénél vitték utolsó útjára Miklós Andort. A búcsúztató beszédekben a barátok, a kollégák és a tisztelők könnyezve mondták az utolsó istenhozzádot.

Olyan epizódokat mondtak el Miklós Andor életéből és olyan tulajdonságait ismertették, amelyek megérdemlik, hogy márványba vésve örök emléket állítsanak egy igaz, nagy Embernek.

Csupán arról nem beszéltek, hogy mik voltak azok az apróságok, amelyekben az ujságfejedelem emberi nagysága, szíve és adni tudása kristályosodott ki. Az alábbi kis mozaikkal mi szeretnénk áldozni Miklós Andor emlékének.

Ha bánatot, gondot látott egyik vagy másik munkatársa homlokán, azt magához hívatta, elbeszégetett vele, megnyugtatta. Végül elővette legendás kockás blokját. Felírt arra egy számot, például 5-öst.

— Ebből milyen összeg lesz? — kérdezte.

— 25 — mondta a munkatárs.

— 50 — válaszolta Miklós Andor.

Igy adott munkatársainak az a főnök, akit boldoggá tett, ha ezzel a játékával mosolyt, tudott varázsolni egy ember arcára.

Faragó Sári zsuzsu bemutatót rendez

A Hét már több ízben foglalkozott Faragó Sárral, a tehetséges, fiatal színésznővel. Azt is megírtuk, hogy a művésznő a színházon kívül iparművészettel is foglalkozik.

Apró, kis párizsias zsuzsuit egy vállalkozó Angliába is

Pados Rajnald bencés-paptanár rágalmazásért feljelentette két paptársát

Több papot és apácát hallgatnak ki tanuként.

A napisajtó sokat foglalkozott az utóbbi időben egy fiatal bencés tanár, Pados Rajnald személyével. Mint ismeretes Pados Rajnaldot dr. Németh Ödön elmeszakértő véleménye alapján

több hónapig zárt intézetben tartották és amikor kiszabadult onnan, 40.000 pengő kártérítésre perelte dr. Németh Ödönt.

Néhány nappal ezelőtt azután a fiatal bencés pap dr. Latkóczy Imre ügyvéd útján feljelentést tett rágalmazás miatt két paptársa ellen.

Beadványában Pados Rajnald azt állítja, hogy dr. Baumann Károly, az Isten Szeretet Leányai zárdájának lelkesze és dr. Molnár

László esperes-plébános, azt terjesztették róla — minden alap nélkül —, hogy az esztergomi egyházmegye területén a hercegprimás minden papi funkció alól felfüggesztette őt és a misézéstől is eltiltotta.

Pados Rajnald kéri tehát beadványa végén a büntetőjárásbíróságot, hogy a két papot ezeknek a rágalmaknak a terjesztése miatt szigorúan büntessék meg.

Az ügyet már egy héten belül le is tárgyalja a büntetőjárásbíróság elnöke, Avedik Félix.

A tárgyaláson az elnök több papot, sőt apácát is ki fogtanuként hallgatni és csak azután hirdet ítéletet a nem mindennapi érdekességű rágalmazási ügyben.

kivitte.

Most Faragó Sári zsuzsubemutatót rendez, amelyen kiállítja legújabb készítményeit. A bemutatót nagy érdeklődés előzi meg.

Habos kávé és kapuciner

A cím nem sokat mondó, mégis benne van a mostan élő ember, a mi életünk minden szomorúsága, szegénysége és takarékosága.

A habos kávé és tartozéka a foszlós, mazsolás kalács tragédiája, ennek az esztendőnek az elején kezdődött. Először a vendégek és ezzel csaknem egy időben a kávések is észrevették, hogy valami baj van az életünkhöz tartozó haboskávé körül. Az uzsonnázó vendégek egy pengősei megfogyatkoztak, aminek természetes következménye volt, hogy lemondtak a

délutáni kávézásról, mert annak árából már meg is vaesorázhattak.

Voltak viszont olyanok is, akik inkább a vacsoráról mondtak le, mintsem az egyetlen szórakozásnak számító habos uzsonnáról. Ezeknek az „elszántak”-nak egyike kisütötte, hogy a pengős haboskávé helyett, a hetvenfilleres kapuciner fogja uzsonnázni. Így megmarad a kávézás a habbal, legfeljebb valamivel kevesebb, ezzel szemben áll a harmincfilleres megtakarítás.

A kávések védekezni kezdtek a vendégek haboskávé-uzsonna elleni támadásával szemben. Hivatalosan kimondták, hogy a kapucinerre nem jár hab.

Jó, mondta a pesti uzsonnázó. Ő pedig nem jár kávéházba. Ki járt jól ebben a harcban?

A vendég, aki a lecsökkent fogalom miatt ötven fillérért kapja mától kezdve egyes kávéházakban a sok habos kapucinert.

A takarékoskosság örülete

Irta: Magyar Miklós
törvényhatósági bizottsági tag

Évszázadokon keresztül, egész az utolsó tíz évig a pazarlás, az esztelen pénposzekolás örületéről írtak. Erről jelentek meg tanulmányok és statisztikák, hogy az állami vagyonnal való helytelen gazdálkodás hány hatalmas népet tett tönkre, a könnyelműen felhasznált és szétszórótt pénzek hány államnak ásták meg a sírját.

Az idők megváltoztak. A tények azt bizonyítják, hogy azok az intézkedések, amelyek évezredekön keresztül megóvták a biztos pusztulástól az államhatalmat, ma már — legalább is egyidőre — hasznavehetetlenek, sőt károsak.

Ma, sajnos,

a különböző megrázkódtatások annyira átfórták a gazdasági életet, hogy a takarékoskosságról, a magánháztartásban, mint közgazdasági örületről kell beszélnünk.

Aki közgazdasággal foglalkozik, az tudja, hogy a közgazdasági életnek szigorú törvényei vannak, amelyeknek be nem tartása épp olyan bűn mint a BTK-ba ütköző események. A közgazdasági életnek legelső törvénye: a tőkét nem szabad kivonni az élet vérkeringéséből, mert ha az megtörténik, ennek káros következménye minden vonalon jelentkezik. Nálunk szomorúan kell látnunk, hogy az állam háztartásának egyensúlyát úgy akarják helyrebillenteni, hogy a tisztviselők fizetését redukálják. Ezt nem szabad megtenni, mert a tisztviselő az, aki nem teaurálja a pénzt, hanem 48 órát belül vissza viszi az életbe.

Ha az államháztartás egyensúlyát rendbe akar-

ják hozni, akkor a dologi kiadásoknál redukáljanak.

Szüntessék meg az álláshalmozást. Ez ugyan — ki kell jelentenünk — nem hoz a gazdasági életben javulást, de etikai erőt biztosít annak a kormányhatalomnak, amely komolyan veszi feladatát: a nyomor, a nélkülözés és a vagyoni egyenlőtlenségek megszüntetését, valamint a jobb jövőbe vetett hit megalapozását.

Rá kell mutatnunk a közgazdasági élet még egy kirívó hibájára: büntetik, akik költeni akarnak. Azok a kevesek, akiknek megadatott, hogy több alkalmazottat tarthassanak, ezeket látszatadóval is sújtják. Pedig szerintünk ezeknek alkalmat kell adni nekik, hogy minél jobban költsékezhessenek. A kisjövedelmű embert szükségtelen takarékoskosságra buzdítani, az úgyis kényszerítve van erre.

Egy szempont kell, hogy fontos legyen: takarékoskodás a közpénzekkel, az adókból befolyt jövedelmekkel.

A városnál azt a józan ésszel megmagyarázhatatlan ferde közüzemi politikát csinálják, hogy például azok, akik évente 2400 kilowattnál kevesebb villanyáramot fogyasztanak, azok 34 fillért fizetnek kilowattónként, akik viszont több áramot fogyasztanak, azoknak 54 fillért kell fizetniük. Ilyen észszerűtlen üzletpolitika sehol a világon nincs.

Ahelyett, hogy több fo-

gyasztásra animálnák az embereket, takarékoskosságra szorítják.

A „nagy forgalom, kevés haszon” elvét, illetve annak észszerűségét bebizonyította a BESZKÁRT, amelynél

a kisszakasz bevezetése óta havi kétszázezer pengővel emelkedett a forgalom.

Végnélkül folytathatnánk ezeket az adatoknak felsorolását. Ehelyett helyesebbnek tartjuk véleményünket egy mondatban összesűriteni.

Olyanok foglalják el a közéletben a közgazdasági pozíciókat, akik ilyen tevékenységgel foglalkoztak, akik meg tudják állapítani, hogy mi az, ami a gazdasági filozófiában jó és az életben hasznavehetetlenül káros.

Ezeknek megszívlelésével javíthatunk a közgazdaság életén...

HYPEROL ideális toroköblögő

A Vajda bácsi A Kohner bankház hitelezői végleges- sen megállapodtak a likvidáció kérdésében

meg tudja érteni, hogy milyen bosszúság, ha elkezdünk cikket írni és úgy érezzük, nem azt a hangot ütöttük meg, amely a legbensőbb érzésünkből fakadt. Tudjuk, hogy mit akarunk mondani, elolvassuk a kéziratot egyszer magunkban, másodszor hangosan, mert hallani is akarjuk azt a csengést, amelyet szívünk húrján pendítve akarunk kíváltani.

Igy voltam én is ezzel a cikkel. Papírkosárba került az első kézirat, a második, mert nem az volt, aminek készült. Sőt minél többször kezdtem a megírásba, annál jobban örültem, hogy most végre azt sikerült leírnom, amit éreztem.

Nem volt szándékomban az írásművészet gyöngyszemeit, vagy a hízélgés üvegéből csiszolt hamisköveit egymás mellé rakni csak a megbecsülés igaz, de őszinte szavait akarom elmondani, most, amikor a mi, fiatal újságírók Vajda bácsiának negyvenéves újságírói munkájának jubileumához értünk.

Sokszor kértünk témát Vajda bácsitól, aki kifogyhatatlan riportforrás volt. A Szerkesztő Úr nem témát adott, hanem ilyenkor cikket mondott el. Mennyivel könnyebb lett volna ezt a néhány sort is így megírni, ha előbb megkérdeztem volna, hogy miképp írjam meg. És mégis nagyon-nagyon boldog lennék, ha még néhány év-tizeden keresztül jubileumi cikk megírási gondot adna nekem.

Engedje meg, hogy gratulációt és tiszteletemet két szóval fejezzem ki: kezét csókolom.

(b. t.)

A Magyar Hétlő
Ara 6 fillér

A vagyontárgyakat a hitelezők által választott háromtagú bizottság értékesíti

A Hét értesülése szerint a Kohner-bankház hitelezői véglegesen döntöttek a likvidáció kérdésében s így a magánegyezség biztosítottak tekinthető. A külföldi hitelezők méltányolták a Kohner-bankház érdemeit a magyar gazdasági életben és teljes egészében hozzájárultak a magánegyezség olyképpen megoldásához, a mely szerint

a Kohner-bankház hitelezői háromtagú bizottságot választanak, amely bizottság teljes jogkörrel intézheti a bankház likvidációját.

Ugyanesek ez a bizottság lesz felhatalmazva a Kohner-bankház tulajdonosai vagyontárgyainak értékesítésére is. Né-

hány belföldi — kisebb — hitelező támaszt még nehézségeket, de ebben a kérdésben is létrejöttek tekinthető a meg-egyezség, mert

a nagy hitelezők legrosszabb esetben magukra vállalják ezeknek a kisebb tételeknek teljes kiegyenlítését.

A Kohner-bankház likvidációjának ilyenén való megoldása gazdasági körökben nagy megnyugvást keltett. A magánegyezség érdemi részét dr. Párkány Frigyes kormányfőtanácsos, fővárosi ügyvéd intézte, aki a Kohner-bankház összeomlásának percétől kezdve fáradhatatlan munkát fejtett ki.

Racionalizált zsebmetszés a BESZKÁRT jóvoltából

Nem is azért írjuk az alábbiakat, mintha ezek alapján változást remélhetnénk a BESZKÁRT igazgatóságától. Távol vannak tőlünk az ilyen biú ábrándok. Ha a tantusz bevezetése óta megjelent támadó cikkeket figyelembe vették volna, azt hisszük máshol tartanánk a villamos forgalom gyorsaságában.

Amit írunk, azt csak a saját lelkiismeretünk megnyugtására említjük meg. A BESZKÁRT a kisszakaszos utazás bevezetése óta alkalmat szolgáltatott a zsebmetszőknek, hogy racionalizálják működésüket.

Minden ember tudja, akinek

a zsebéből valaha is kiemeltek valamit, hogy ilyen alkalmakkor három ember tevékenykedett körülötte. Egy, aki meglökte, a másik, aki vissza lökte és a harmadik, aki az áldozat zsebéből kiemelte a pénztárcát vagy egyéb értékét. Ma már nincs ezütség ilyen nagy apparátusra. A zsebmetszők racionalizálták művészetüket.

Aki meglök: az az utas, aki visszataszít: a másik utas és aki nyugodtan, rezsi nélkül dolgozik: a zsebmetsző.

A helyzet a megkárosított terhére csupán anyiban változott, hogy most még valami gorombaságot is el kell tennie meglopása közben.

Földbirtokos apja 50.000 pengőjével alapított bárt Budapesten a kitagadott fiu

Egy házasság és végkielégítéssel végződött válás érdekes fejleményei

Napirenden vannak az olyan házasságok, amelyekben a szülők nem találnak nagy örömet. Az utóbbi időben különösen a földbirtokosok gyermekei kötnek olyan házasságokat, amelyek nincsenek inyére a gazdag szülőknek. A fiatalok azonban csak a legritkább esetben hagyják megzavarni családalapításukat és inkább vállallják elhatározásuk konzekvenciáját, mintsem a kiválasztottjukkal való szakítást.

Amikor a gazdag szülők minden lebeszélési képessége esődött mond más módszerhez folyamodnak. Ez nem is szokatlan és amint az utóbbi időkben láttuk, meglehetősen eredményes is. A makacs fiú után a fiatal feleséghez fordulnak segítségért. Rábeszélik a válásra. Hivatkoznak gyermekük karrierjére, amelyet a „korai” családalapítás derékban ropantana ketté.

Már láttunk hasonló ügyekben békés kiegyezést. A fiatal asszony aki mindenekfelett férjének karrierjét „tartja szem előtt”, megfelelő kártalanítás után „fájdalommal” bár, de visszavonul.

Egy ilyen visszavonuláson mulat most Budapest éjszakai világa. Néhány hónappal ezelőtt B. F., a dunántúli földbirtokos fia az egyik mulatóban megismerkedett L. L. táncosnővel. Nap-nap után együtt voltak, végül is

a fiatal földbirtokos egy merész elhatározással házasságot kötött a platinaszőke körüti sztárral.

A frigy hatósági megpecsételése után értesítést küldtek a szülőknek is, akik — hogy tudósításunkban hűek legyünk az igazsághoz — nem gratuláltak a családi eseményhez, de még azt sem írták: szeretnék megismerni a fiatalasszonyt.

Ellenben felküldték Budapestre a család jogtanácsosát, hogy tárgyaljon a táncosnővel: mennyiért hajlandó válni? A vidéki ügyvéd ugyanekkor közölte B. F.-el is, hogy

ha nem bontja fel a leg-
rövidebb időn belül házasságát, szülei megtagadnak tőle minden támogatást, sőt az örökségből is kizárják.

A szigorú nevelést kapott fiú a komoly fenyegetésre kissé megszeppent. Megkérdezte feleségétől, hogy mit csináljon? Az asszony, aki nem tartozik a legbutább teremtések közé, vagy ahogy ő mondja: „nem jött biciklin Soroksárról”, merész lépésre határozta el magát.

— *Hajlandó vagyok 50.000 pengőért megindítani a válópert* — mondta a földbirtokos jogtanácsosának. Azonban 24 órán belül le kell bonyolódnia az ügynek.

Az ügyvéd boldogan telefonálta meg az eredményt a vidéki földbirtokosnak, aki nyomban felhatalmazást adott a kért összeg kifizetésére.

Másnap a táncosnő, amikor kézhez kapta a kikötött pénzt,

aláírta a válóper megindítására jogosító beadványt. Egy órával később a kitagadott fiúval együtt számolták le egy ügyvédnél a báralapításra szánt 50.000 pengőt és oly értelmű

megállapodást létesítettek, hogy a megnyitandó mulató közös vagyont képez mindaddig, amíg B. F. közös háztartásban marad a táncosnővel.

Most már nem is lett volna értelme a különválásnak, mert meg volt az az alaptőke, amely két egymást szerető ember megélhetését és vagyonalapítását biztosítja.

61. M. Kir. Állami sorsjáték

17.000 nyeremény

250.000 a pengőértékben

FŐNYEREMÉNY

40.000 a pengő

Nyeremények:

20.000 aranypengő,	10.000
aranypengő,	2-szer 5000
aranypengő,	4-szer 2500
aranypengő,	6-szor 1000
aranypengő és még több	
nyeremény, melyek mind	
készpénzben fizettetnek ki.	

Húzás december 29.-én.

Sorsjegyárak:

Egész 3.— ar. P. Fél 1.50 ar.

Egész 3.— arany pengő.

Fél 1.50 arany pengő.

Kapható minden bankban, sorsjegyárusítónál és dohánytőzsdében.

Leleplezzük a titkát,

hogy miért volt huszperces szünet az egyik előkelő
fővárosi színház első és második felvonása között

Valami bűzlik Szmokingiában...

Különös eseten nevetnek a színházi világban. Minden kommentár nélkül mondjuk el a történetet, amelynek két főszereplője és egy csomó mellékkörülménye van.

Amikor a magyar filmgyártás még valóban gyermekcipőben járt, statisztát kerestek egy egészen speciális szerepre. Megtalálták a különleges arberendezésű férfit, akinek *polgári foglalkozása szabó volt*. Évekig foglalkoztatták ezt az alacsony termetű filmszínészt, az avanszált ifjút, aki „*kollégáival*” igyekezett elfelejtetni régi mesterségét. Talán szégyelte. Hogy miért, nem tudják. Multak az évek. A filmgyártás szünetelt és amikor ismét megindult, a viszonyok rákényszerítették a színházak nagy, ismert művészeit is, hogy elvállaljanak különböző statisztaszerepeket. A volt szabót talán szerep hiánya miatt nem foglalkoztatták.

A szerencsétlen ember „*csalódott*” a művészetben, éhen halni nem akart, szegre akasztotta a büszkeségét és *visszatért a szakmájához*. Egy ideig várta a megrendelőket, ezek azonban nem jelentkeztek. Gondolt nagyot és merészet. Sorban kereste fel azokat a színészeket, akikkel annak idején együtt „*dolgozott*”.

A volt kollégák egyik-másika adott is munkát a letört embernek. De ezek mind csak kisebb javítások, foltozások és fordítások voltak. Az egykori filmszínész nem ilyenekre vágyott. Ő *alkotni akart*. Valami remeket, feltűnőt, újszerűt. Illetve *új ruhát*. Hosszas rábeszélés után egyik előkelő nagy színházunk bonvivánját sikerült

„*megfőznie*”, hogy csináltasson nála egy szmokingot.

A rendelést megkapta, de ez még nem elégítette ki. Anyagra is kellett valami előleg. A könnyűkezü bonviván nyomban teljesítette a kérést és előre kifizette a szmoking árának felét. A ruhának két hét múlva kellett elkészülnie. Mondanunk sem kell, hogy *a bohém szabó a pénz birtokában egy hétig úgy élt, mintha új filmhez készüldne*. Nem dolgozott, csak az előleget költötte. Az egy hét elmultával bevásárolta a szmokinghoz szükséges szövetet, a tükröt, a gombokat. A váll kitöméséhez szükséges vattára azonban nem maradt pénz.

A próba kitűnően sikerült. Szombaton premier volt, ekkorra kellett leszállítani a ruhát. Aznap délből főtt a feje a szabónak, hogy honnan vegyen pénzt vattára. Miután semmi okosat sem tudott kitalálni, felforgatta egész műhelyét, de mindez hiábavaló volt. Végső kétségbeesésében...

A szabóvá „*degradálódott*” filmszínész, aki garzon-életet élt, addig viselte harisnyáit, amíg tökéletesen használhatatlannokká váltak. *A vatát pedig ezekkel a használt harisnyákkal helyettesítette*. Szóval pontos volt. Este leszállította a szmokingot. A bonviván ebben lépett a színpadra. Tánccsám következett. A művész magához szorította a primadonnát, tangó melódiát énekeltek.

A primadonna közben elhallgatott. A közönség nem vett észre semmit, csak a bonviván csápadt el egy pillanatra a festék alatt.

A primadonna rosszul érezte magát. A második felvonásban

nem akart színpadra lépni. Az ötözöben pedig nyíltan megmondta véleményét a kétségbeesett bonvivánnak.

A művész hiába kutatta a művésznő jogos haragjának okát. Csak hosszas kutatás után jött rá, hogy mivel van kitömve a szmokingkabát vállán... és ekkor világosság derült a kinos ügyre.

Tessék kitalálni, hogy ki készítette a szmokingját, amely ilyen kellemetlen szituációba hozta a bonvivánt...

Nincsen semmi célzatosság

ebben a pár sorban, amelyet az olvasó üdülésére és egy röpkem mosoly kicsiholására mondunk el. Nem akarunk mi ezzel senkit sem megbántani, érzékenységekben megsérteni, vagy valakinek az intézkedését kritizálni és éppen ezért minden kommentár nélkül mondjuk el észrevételeinket egy villamoskocsi reklámról.

A földalatti villamoson is épp olyan foggantyúk vannak az álló utasok támogatására, mint a föld felett. A foggantyúkon, hirdetések céljára készített kerék rámcéska. A rámcéskában ez a szöveg:

„Utazzon kisszakasszal, így olcsóbb!”

Ez a reklám csak a földalatti villamosokon látható. Ezzel szemben csak a földalattin nincs bevezetve a kisszakasszrendszer.

Ezt az utazást a Beszkárt igazgatóságának ajánljuk. A költségeket mi fedezzük...

Mi az igazság a Hajdumegyei Takarékpénztár elleni uzsoravádakból?

Mi történt a valóságban a Pesti Magyar Kereskedelmi Bank affiliációjában?

Néhány hónappal ezelőtt pattant ki ez a lapokban is szellőztetett affér, amely a *Pesti Magyar Kereskedelmi Bank* affiliációjánál, a *Hajdumegyei Takarékpénztárnál* történt. A takarékpénztárnál ugyanis olyan visszaélésekre jöttek rá, amelyek a büntető paragrafusokba ütköznek. Ezekkel kapcsolatban ezután igaztalan támadások érték magát a Pesti Magyar Kereskedelmi Bankot is, amely pedig — mint az alábbiakból kiderül — *teljesen távol állt az üggtől*.

Ismeretes, hogy a Kereskedelmi Banknak vannak országos viszonylatban a legszámottevőbb vidéki leányintézetek, amelyek mindenkor és mindenben az anyaintézet szigorúan körülhatárolt, üzleti szabályaihoz tartották magukat.

Conrad Ottó ügyvezető igazgató, akinek hatáskörébe tartoznak a vidéki affiliációs intézetek, mindenkor a legnagyobb súlyt helyezte arra, hogy ezeknél az intézeteknél ne történhessenek olyan dolgok, amelyek a legnagyobb és legmobilabb magyar pénzintézetre, a Kereskedelmi Bankra bármilyen formában is árnyékot vethetnének.

De mi történt tulajdonképpen Hajduszentmihályon? Néhány évvel ezelőtt Hajduszentmihály két intézete a Pesti Magyar Kereskedelmi Bank égisze alatt fuzionált és mint Hajdumegyei Takarékpénztár igyekezett ennek a kis városnak és környékének hitelgényeit kielégíteni. Amíg a gazdasági viszonyok nem fordultak vál-

ságosra, nem történt semmi baj, amikor azonban a mezőgazdaság mai súlyos helyzetébe került, a Hajdumegyei Takarékpénztár ügyfelei egyre kevésbé tudtak megfelelni főleg törlesztési kötelezettségeiknek. A Hajdumegyei Takarékpénztárnak mint ügyésze szerepelt és érintkezett a felekkel dr. Grosz hajduszentmihályi ügyvéd, akinek visszaélései és szabálytalanságai robbantották ki a hajduszentmihályi botrányt. Ugyanis kiderült, hogy ez a

dr. Grosz nevű ügyvéd nemcsak a szokásos jogi funkciókat végezte az ügyfelekkel szemben, hanem megbízásokat és pénzt fogadott el az ügyfelektől bizonyos törlesztések esz- közlése végett.

Egy vizsgálat során derült azután ki, hogy dr. Grosz különböző visszaéléseket követett el. A Kereskedelmi Bank intézkedésére nyomban felelősségre vonták és ekkor dr. Grosz, hogy a figyelmet magáról elterelje és megakadályozza, hogy a Hajdumegyei Takarékpénztár csupán olyan kamattételeket számított fel, mint a hasonló rangban levő kisebb vidéki intézetek. Dr. Grosz nemcsak a puszta kamattételeket, hanem a szokásban levő kisebb költségeket is kamatok gyanánt

igyekezett a felekkel szemben feltüntetni és arra rávenni őket, hogy uzsora címen tegyenek feljelentést a Hajdumegyei Takarékpénztár ellen.

Az ügyészség azonban rövidesen megszüntette a uzsoravád ügyében az eljárást a Hajdumegyei Takarékpénztár ellen, ellenben vádiratot adott ki dr. Grosz ellen számos rendbeli bűncselekményért.

Ez a hiteles története a Hajdumegyei Takarékpénztár elleni uzsoravád ügyének, amely így lényegesen másképp fest, mint ahogy a nagy közvélemény eddig arról egyes egyoldalú híradások nyomán tudomással bírt.

Este 9 óra után

Romantikus kis szerelmi történetek, dalszlágerek és egyéb kellemességek szoktak így kezdődni, hogy „este 9 óra után”. Ezzel szemben a szó szoros értelmében fájdalommal kell megállapítanom, hogy kellemetlenségek is kezdődnek este 9 óra után. Ilyen például egy fogfájás, vagy fejfájás, vagy egyéb fájdalmak. Szóval olyan dolgok, amiknek nem lehet parancsolni, hogy mikor jöjjenek. Tehát jelentkezhetnek este 9 óra után is, amikor...

A patikákban esti 9 órakor az „éjjeli szolgálat” veszi kezdetét. A 9 óra után kiszolgáltatott gyógyszerekért negyvenfilléres pótdíjakat számítanak. Hát nem elég a fájdalom, ezt még azzal is tetézik, hogy a húszfilléres aszpirinért hatvan fillért kell fizetni?

Nem gondolják az illetékesek, hogy ez több mint furcsa?

Fizessen elő
A Hétre!

A Hét közgazdasága

Nem a moratórium, hanem a buza árának emelése segíthet csak a mezőgazdasági válságon

„Tisztes megélhetést, rendes ruhát, polgári létet minden magyarnak” — ezzel zárta le nemrég Gömbös Gyula miniszterelnök a *Nemzeti Munkahetet* és nem is akad senki ebben az országban, aki nem lenne teljes mértékben meggyőződve a miniszterelnök jószándékai felől. Azonban a gyakorlati gazdasági életben számos olyan szerves hibára hívhatjuk fel éppen a miniszterelnök úr figyelmét, amelyek az amúgyis súlyos bajoktól gyötört gazdasági élet helyzetét erősen megnehezítik s amelyek kiküszöbölése ezért a legalsóbbrendű közérdek.

Főleg a nemrég megjelent gazdarendeletről kapcsolatban nem hallgathatjuk el azokat a súlyos aggályokat, amelyeket a gazdasági élet minden rétegéből hangoztatnak. A rendelet egészségtelen kihatásai csak a jövőben fognak kibontakozni, de annyi máris megállapítható, hogy az a mezőgazdaságon nem segített, a magyar hiteléletet pedig teljesen megbénította. Ma egy mezőgazdasággal foglalkozó egzisztencia egyszerűen nem tud kölcsönhöz jutni a gazdavédelmi rendelet jóvoltából. De nemcsak itt mutatkoznak meg a bajok, hanem ott is, hogy egzisztenciájukban támadták meg főként a vidéki pénzügyintézeteket. Ezek a hitel-szervezetek, amelyek eddig az ország gazdasági vérkeringésének egyik legfontosabb tényezői voltak, olyan válságba kerültek a gazdavédelmi rendelet következtében, hogy majdnem mindegyikük súlyos veszteséggel fogja lezárni mérlegét. A

rendelet a vidéki pénzügyintézetek körében olyan depresszált hangulatot idézett elő, amelynek tanulmányozására érdemes lenne az illetékes köröknek szakértőket kiküldeni. Ezek az intézetek eddig is minden áldozatot meghoztak, hogy a magyar mezőgazdaságon és a gazdákon segítsenek és készséggel lettek volna hajlandók újabb áldozatokat is hozni a mezőgazdaság érdekében. A gazdarendelet azonban nem szolgálja azt a célt. Az a gazda, aki eddig nem tudott fizetni, ezután sem tud, sem 5 és fél, sem 4, de még 2 százalékos kamatot sem. Akkor, amikor például egyik legfontosabb agrártermékünk, a rozs ára 2 pengőre zuhant le métermázsánként, amikor Szabolcsban egy mázsa burgonyáért 80 fillért fizetnek a termelőnek, egy vagon káposzta pedig 60 pengőbe kerül, akkor a gazda nem fizethet.

Itt tehát egészen más módszerekkel kellett volna neki látni a mezőgazdaság megsegítésének. Ha a magyar társadalomnak a gazdavédelem címén 175 millió áldozatot kell hoznia a mezőgazdaság megsegítése érdekében, akkor sokkal alkalmasabb módot lehetett volna találni a mezőgazdasági válság enyhítésére. Ennek egyik bizonyossága az a tény is, hogy a gazdarendeletről sem a pénzügyintézetek, sem a mezőgazdák nincsenek megelégedve. A magyar mezőgazda nem a kamatot fizetését sajnálja, hanem azért nem tud fizetni, mert nincsen jövedelme, mert a földbirtok jövedelmezősége a minimumra esappant. Amíg a

mezőgazdasági termékek ára a mai alacsony színvonalon mozog, addig a mezőgazdaságnak az a része, amely bármely kis mértékben is el van adósodva fizetésektelen.

Viszont érthetetlen, miért kellett a magyar pénzügyintézeteket ilyen súlyos viszonyok közé juttatni? Miért kell annak a vidéki pénzügyintézetnek, amely 5 és fél százalékos kamatot kap a gazdától, a visszleszámitolások során 6 százalékos kamatot fizetnie? A védett birtokok intézményesítése révén egyre szaporodnak az olyan tételek, amelyek után a vidéki pénzügyintézet egyáltalán nem kap kamatot, öneki azonban a visszleszámitolási kamatot továbbra is fizetnie kell. *Meddig fogják ezt bírni és miből bírják a vidéki pénzügyintézetek?* Gondolják csak el az illetékesek, mit jelent elmaradt adóban az, hogy ilyen körülmények között a vidéki intézetek sem tudnak a jövőben adót fizetni. Hiszen a vidéki intézetek zöme már házbérjövödelmeit sem uzurpálhatja, attól is száz százalékosan elesett, mert hiszen a közterhek többet tesznek ki, mint amennyit házbér címén beszednek.

Ezzel szemben itt vannak a nagy iparvállalatok: a textil, bór, szén és egyéb szakmabeliek, amelyek a dekonjunktúra ellenére is óriási jövedelmeket élvezhetnek. Vannak textilgyárak, amelyek vagyomukat az utóbbi évek alatt megsokszorozták, soha annyit nem kerestek, mint mostanában. *Itt kellene a kormánynak alapot találnia arra, hogy a tönkrement gas-*

dasági ágakat talpraállíthassa.

Mert az kétségtelen, hogy a mezőgazdaság mai csődjének egyik főoka az a védővamos politika, amelynek révén az említett vállalatok horribilis, meg nem engedhető haszonhoz jutnak. *Hozzanak tehát első-sorban ezek áldozatot a magyar mezőgazdaság érdekében!* Az illetékesek nagyon jól tudják, milyen vállalatokról és milyen urakról van szó. *Az itt biztosított alapból a mezőgazdasági terményárak emelésének célját tűzze ki a kormányzat!* 175 milliós áldozattal inkább a búza és a termények árát kellett volna arra a szintre emelni, hogy a gazda visszanyerje fizetőképességét. Ha a búza ára a békeviszonyokhoz mérten csak 16 pengő lenne, *nem lenne mezőgazdasági krízis!*

Mindezeket azért ajánljuk most Gömbös Gyula miniszterelnök figyelmébe, hogy ha ismét vidéki körútra indul, tájékoztassék abban a kérdésben is és meg fog győződni róla, *mi-lyen sürgős és halaszthatatlan kormánybeavatkozásra van szükség e téren.*

F. J.

Ágoston Mihály jubileuma

Ágoston Mihály, a Magyar Általános Takarékpénztár ügyvezető igazgatója 3 évvel ezelőtt lépett az intézet szolgálatába. Kiváló tehetségével és készségével hamarosan feltűnt, gyorsan csinált karriert és egész fiatal korában lúzták rá a legfontosabb osztályok vezetését. Ágoston Mihályt jubileuma alkalmával számosan keresték fel őszinte jókívánságaikkal.

A MFTR

igazgatóságába beválasztották ifj. Horthy Miklóst, dr. Koós Ödönt, Samarjay Lajost, a MÁV elnökét, dr. Senn Ottó államvasúti alelnököt és Wulf Olafot, a folyamórség főpaucesnökát.

Dr. Miklós Armand új alapítása: Általános Kereskedelmi és Bizományi kft.

A Hét értesülése szerint a Hoffmann Béla és Társa ismert bankház az elmúlt hetekben Zahler Mihállyal Általános Kereskedelmi és Bizományi k. f. t. cég alatt egy új, korlátolt felelősségű társaságot alapított. Üzletkörét gabona- és terményüzleteken kívül kompenzációs üzletek lebonyolítása képezi. A Hoffmann Béla és Társa bankház bevonulását a gabonatőzsdére nagy rokonszenvvel fogadták. A bankházat dr. Miklós Armand tőzsdetanácsos, a bankház beltagja irányítja. Megbízható és a legmagasabb üzleti etika szempontjaitól áthatott trans-

akcióival a bankház nemcsak belföldön, de külföldön is nagy és kitűnő összeköttetésekkel rendelkezik. A korlátolt felelősségű társaság másik tagja a gabonaszakma régi és tekintélyes képviselője. A Viktória malomnál kezdte pályáját, amelynek bevásárlója volt, később pedig Romániában bonyolított le nagyobb gabonaüzleteket. 1928-ban a Contextport Gabonakereskedelmi Rt. igazgatója lett. A gabonatőzsdén a Hoffmann Béla és Társa Bankház új alapítását igen kedvezően ítélik meg és annak működése elé nagy várakozással tekintenek.

A Selyem és Gyapjúárugyár tőkecsökkentési tranzakciója

Most tartotta évi rendes közgyűlését a Holitscher-féle Selyem- és Gyapjúárugyár Rt. Ez a vállalat tudvalevően nemcsak a piacon hódított tért elsőrangú gyártmányaival, a melyek között első helyen a habselyem-árakat kell megemlítenünk, hanem eredményes exporttevékenységet is fejt ki és főként a nyugat- és észak-európai államokban, továbbá Amerikában és az angol gyarmatokon találnak gyártmányai piacra. A gyár két esztendővel ezelőtt egymillió pengős kölcsönt vett fel hosszú lejáratra, ezt az összeget arra fordította, hogy hitelezői állományát csökkentse, amellyel nagyarányú racionalizálást hajtott végre az üzemben s az igazgatóság most, hogy az átszervezés művét megkoszorúzza, a 2,040.000 pengőt reprezentáló alaptőkének 480.000 pengőre való leszállítását indítványozta, amit a közgyűlés egyhanguan tudomásul is vett. Ezzel a tranzakcióval új éra kezdődik a vállalat életében, amely előreláthatóan a nagyarányú fejlődés és gyorsaság jegyében indul meg.

A Nova Közlekedési és Ipari Részvénytársaság

november 30-án tartotta az 1932. üzletévre vonatkozó rendes közgyűlését. Jóváhagyta a közgyűlés nagy többséggel az igazgatóság egyéb előterjesztéseit és elhatározta, hogy a társaság alaptőkéjét 60.000 darab visszavásárolt részvény megsemmisítése útján 7,850.000 pengőről 7,250.000 pengőre szál- lítja le. Sós Ármin vezérigazgató bejelentete, hogy a vállalatnál bekövetkezett mélyreható változások következtében tisztségéről lemond. A közgyűlés ezt az elhatározást a legnagyobb sajnálattal vette tudomásul és négy évtizedes kiváló és eredménydús működéséért őszinte köszönetét fejezte ki. Az igazgatóság felkérésére egyébként Sós Ármin tanácsadói minőségben továbbra is a társaság rendelkezésére áll. A gazdasági életben bizonyára őszinte sajnálkozást fog kelteni Sós vezérigazgató lemondása, mert kiváló szakértelmét és puritán egyéniségét széles körökben nagyra becsülik. A vállalati ügyek vezetésével a közgyűlés Wolf Jenő elnököt bízta meg.

